

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 grudnia 1950 r.

w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego rozliczających się z budżetem centralnym.

Na podstawie art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 439) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Zarządzenie niniejsze ustala zasady organizacji finansowej i systemu finansowego na rok 1951 dla następujących grup jednostek:

- a) podlegających centralnym zarządom zjednoczeń wykonujących wyłącznie funkcje kierownictwa, koordynacji, kontroli i nadzoru w stosunku do podległych przedsiębiorstw (zakładów), działających na pełnym rozrachunku gospodarczym, wymienionych pod lit. b),
- b) przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) bu-

dowlanych, ogólnych i specjalizowanych, montażowych, remontowo-montażowych, projektowych, mierniczych, geodezyjnych, fotogrametrii i kartografii, zakładów sprzętu i transportu, zarówno podlegających bezpośrednio ministerstwu jak i podległych centralnym zarządom czy to bezpośrednio, czy to za pośrednictwem zjednoczeń określonych pod lit. a),

- c) oddziałów (rejonowych kierownictw robót, zespołów budów itp.) poszczególnych budów i zakładów pomocniczych działających w ramach przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych), określonych pod lit. b),
- d) oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego działających na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

§ 2. Centralne zarządy wykonujące funkcje kierownictwa, koordynacji, kontroli i nadzoru w stosunku do jednostek wymienionych w § 1 lit. a) i b) oraz zarządy biur projektowych, o ile posiadają oddziały działające na pełnym rozrachunku gospodarczym, są jednostkami budżetowymi. Wydatki i dochody tych jednostek są objęte budżetem centralnym. Gospodarka finansowa tych jednostek regulowana jest przepisami budżetowymi.

Jednostki te w trybie ustalonym w przepisach szczególnych uprawnione są do korzystania z pozabudżetowych środków specjalnych.

§ 3. Zjednoczenia określone w § 1 lit. a) są utrzymywane z narzutów na koszty własne podległych im przedsiębiorstw. Prowadzą one gospodarkę finansową w ramach zatwierdzonych preliminarzy.

§ 4. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórcze), wymienione w § 1 lit. b), działają na zasadzie pełnego rozrachunku gospodarczego i tym samym:

- a) korzystają w wykonaniu zadań wynikających z planów gospodarczych z pełnej operatywnej samodzielności,
- b) wchodzi w wykonaniu tych zadań w stosunki umowne z innymi przedsiębiorstwami i organizacjami,
- c) prowadzą pełną rachunkowość, sporządzając pełny samodzielny bilans i rachunek wyników,
- d) posiadają samodzielne rachunki w banku finansującym ich działalność eksploatacyjną,
- e) korzystają bezpośrednio ze środków planu inwestycyjnego,
- f) rozliczają się bezpośrednio z budżetem Państwa,
- g) korzystają z innych uprawnień przewidzianych w przepisach szczególnych.

Koszty utrzymania zarządów przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) objęte będą preliminarzem zatwierdzonym w ramach planów finansowych przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) i obciążają w drodze narzutu koszty własne produkcji podległych im jednostek.

§ 5. Poszczególne oddziały (rejonowe kierownictwa robót, zespoły budów itp.), wchodzące w skład przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) budowlanych, ogólnych i specjalizowanych, montażowych, remontowo-montażowych, projektowych, mierniczych, geodezyjnych, fotogrametrii, kartografii, sprzętu i transportu, działają na zasadzie wewnętrznego ograniczonego rozrachunku gospodarczego i nie korzystają z reguły z żadnych uprawnień określonych w § 4. Właściwi ministrowie upoważnieni są do przyznawania pewnym oddziałom (rejonowym kierownictwom robót, zespołom budów itp.) niektórych uprawnień określonych w § 4. Właściwi ministrowie określają w drodze zarządzenia, które z wymie-

nionych oddziałów (rejonowych kierownictw robót, zespołów budów itp.) przechodzą na wewnętrzny pełny rozrachunek gospodarczy. Oddziały te w tym przypadku korzystają ze wszystkich uprawnień wymienionych w § 4.

§ 6. Zakłady pomocnicze i poszczególne wydziały przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) powinny w ciągu roku 1951 przechodzić sukcesywnie na wewnętrzny ograniczony rozrachunek gospodarczy. Nie korzystają one z żadnych uprawnień określonych w § 4. Właściwi ministrowie określają w drodze zarządzenia, które z zakładów pomocniczych przejdą na wewnętrzny pełny rozrachunek gospodarczy. Zakłady te korzystają w tym przypadku ze wszystkich uprawnień wymienionych w § 4. Właściwi ministrowie określają w drodze zarządzenia, które z budów (odcinków robót) przechodzą na wewnętrzny ograniczony rozrachunek gospodarczy.

§ 7. Zasady organizacji finansowej oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego, wymienionych w § 1 lit. d), określają przepisy rozdziału VIII niniejszego zarządzenia,

II. System rozliczeń.

§ 8. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórcze) budowlane, montażowe i remontowo-montażowe sprzedają swoją produkcję po cenach objętych cennikami państwowymi bądź też ustalonych w zatwierdzonych kosztorysach (co do robót kosztorysowych i ponadkosztorysowych), bądź po cenach uzgodnionych (co do robót dodatkowych) ze zleceniodawcą. Wymienione ceny obejmują w zasadzie planowany koszt własny i marżę zysku 3%. Rozliczenia ze zleceniodawcami następują na podstawie rachunków przejściowych i rachunków ostatecznych zgodnie z zawartymi umowami. W przypadku zmiany cen, tryb rozliczeń ustala każdorazowo właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórcze) z tytułu robót wykonywanych przez nie w charakterze podwykonawców rozliczają się z generalnym wykonawcą na zasadach określonych w poprzednim ustępie z tą jedynie różnicą, że określone wyżej ceny podlegają obniżeniu o 1%.

§ 9. Przedsiębiorstwa projektowe rozliczają się ze zleceniodawcami na podstawie rachunków przejściowych, obejmujących poszczególne fazy projektowania bądź ich części, oraz rachunków ostatecznych. Rachunki przejściowe i ostateczne sporządzane są w oparciu o planowane koszty własne i marżę zysku 3% ustalone oddzielnie dla projektu wstępnego i oddzielnie dla pozostałych faz dokumentacji technicznej (projektu technicznego i rysunków roboczych). Zarządzenia właściwych ministrów, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, ustalają podstawy kalkulacji kosztów własnych tych przedsiębiorstw.

§ 10. Przedsiębiorstwa miernicze, geodezyjne oraz fotogrametrii i kartografii świadczą swoje usługi zleceniodawcom według zatwierdzonych cenników. Cenniki te oparte będą w zasadzie o planowane koszty własne i marżę zysku 3%. Roboty nie objęte cennikami będą rozliczane według planowanych kosztów własnych i marży zysku 3%. Powyższe przedsiębiorstwa rozliczają się ze zleceniodawcami na podstawie rachunków przejściowych oraz ostatecznych.

§ 11. Przedsiębiorstwa i oddziały sprzętu i transportu rozliczają się ze zleceniodawcami:

- a) w zakresie usług sprzętu budowlanego i transportowego — na podstawie okresowych rachunków według zatwierdzonych cenników obejmujących

jących w zasadzie planowany koszt własny świadczonej usługi i marżę zysku 3⁰/₀,

- b) co do swej działalności remontowej i montażowej — na podstawie rachunków według obowiązujących cenników, a w razie ich braku — po cenach wynikających z kalkulacji wstępnej, obejmującej planowany koszt własny i marżę zysku 3⁰/₀.

§ 12. Sprzedaż produkcji zakładów pomocniczych poza obręb przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórczego) dokonywana będzie po jednolitych cenach zbytu dla produkcji przemysłowej. Sprzedaż ta dokonywana będzie na rzecz innych przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) w zasadzie bez pośrednictwa aparatu dystrybucyjnego. Zużycie wytwarzanych przez zakłady pomocnicze wyrobów gotowych i półfabrykatów na własne potrzeby przedsiębiorstwa (tj. na cele produkcji zasadniczej, cele ogólnozakładowe, pozazakładowe, roboty kapitalne) następuje:

- a) co do wyrobów gotowych i półgotowych typowych po cenie zbytu,
b) co do półfabrykatów nietypowych po rzeczywistym koszcie własnym.

§ 13. Przepisy niniejszego rozdziału o rozliczeniach przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) ze zleceniodawcami mają analogiczne zastosowanie do rozliczeń oddziałów (rejonowych kierownictw robót, zespołów budów itp.) działających na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

III. Podatek obrotowy i podatek z operacji nietowarowych.

§ 14. Opodatkowanie jednostek objętych niniejszym zarządzeniem nastąpi zgodnie z przepisami przewidzianymi w dekreście z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki społecznej (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 399).

IV. Podział zysku.

§ 15. Zysk przedsiębiorstw wymienionych w rozdziale II dzielony będzie na część przeznaczoną:

- a) na fundusz zakładowy, jeżeli przeznaczenie części zysku na ten cel przewidziane jest w obowiązujących przepisach,
b) na uzupełnienie lub powiększenie własnych środków obrotowych przedsiębiorstw do wysokości określonej planem finansowym przedsiębiorstwa,
c) na wpłatę do budżetu centralnego, obejmującą całą pozostałą część zysku, nie mniej jednak niż 10⁰/₀ zysku.

V. Normatywy i finansowanie środków obrotowych.

§ 16. Normowaniu podlegają następujące środki obrotowe przedsiębiorstw wymienionych w rozdziale II:

- a) materiały podstawowe,
b) materiały pomocnicze,
c) paliwo,
d) opakowanie,
e) części zapasowe maszyn i urządzeń,
f) przedmioty nietrawne,
g) towary handlowe,
h) wyroby gotowe produkcji podstawowej przemysłowej i produkcji pomocniczej,
i) wyroby półgotowe produkcji podstawowej przemysłowej i produkcji pomocniczej,
j) odpadki,
k) produkcja w toku,
l) rozliczenia międzyokresowe czynne.

Szczegółowe przepisy określają zasady ustalania normatywów dla poszczególnych grup materiałowych. Jako produkcję w toku uważa się w zakresie produkcji

zasadniczej roboty bądź usługi wykonane a jeszcze nie zafakturowane ani rachunkami przejściowymi, ani ostatecznymi.

§ 17. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórcze) budowlane, ogólne i specjalizowane, montażowe i remontowo-montażowe pobierają od zleceniodawców zaliczki na stworzenie niezbędnego zapasu materiałów. Wysokość zaliczek dla poszczególnych grup przedsiębiorstw oraz tryb udzielania, wykorzystywania i spłaty ustalone zostaną w odrębnym zarządzeniu.

§ 18. Normatyw środków obrotowych pokrywany jest w sposób następujący:

A. Co do przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) budowlanych, ogólnych i specjalizowanych, montażowych i remontowo-montażowych roczny normatyw ustala się na podstawie IV kwartału. Normatyw ten pokrywany jest w całości:

- a) funduszami własnymi w obrocie na początku roku planowanego,
b) zaliczkami na materiały przewidzianymi w § 17
c) pasywami stałymi
d) częścią rocznego zysku, przeznaczoną na uzupełnienie środków obrotowych,
e) dotacją z budżetu Państwa w wysokości różnicy między normatywem środków obrotowych na IV kwartał a środkami pokrycia, wymienionymi pod lit. a), b), c) i d).

Uzupełnienie ewentualnych niedoborów środków obrotowych w poszczególnych kwartałach okresu planowanego, tzn. różnicy między normatywem środków obrotowych danego kwartału a źródłami pokrycia wymienionymi pod lit. a)—c) na koniec danego kwartału następuje z części zysku danego kwartału, przeznaczonego na uzupełnienie lub zwiększenie środków obrotowych, ze wzrostu zaliczek materiałowych i pasywów stałych w danym kwartale, a w razie niewystarczalności — z dotacji budżetu centralnego, której wysokość jednak nie może przekroczyć wysokości dotacji planowanej na dany rok. Gdyby te źródła nie były wystarczające, uzupełniające pokrycie nastąpi do wysokości pełnego pokrycia normatywu danego kwartału — z kredytu normatywnego.

W przypadku gdy środki pokrycia, wymienione pod lit. a)—c), przewyższają normatyw środków obrotowych na IV kwartał, przedsiębiorstwo zobowiązane jest wpłacić nadwyżkę funduszy własnych w obrocie do budżetu centralnego. W tych przypadkach wygosparowany zysk odprowadzany jest w całości do budżetu centralnego z wyjątkiem części przeznaczonej ewentualnie na fundusz zakładowy.

B. Co do pozostałych przedsiębiorstw normatyw środków obrotowych pokrywany jest ze źródeł określonych pod lit. A z wyjątkiem zaliczek materiałowych, które w stosunku do tych przedsiębiorstw nie mają zastosowania.

§ 19. Wyposażenie nowopowstałych przedsiębiorstw w fundusze własne na pokrycie normatywnych środków obrotowych następuje z budżetu Państwa. Ustalenie wysokości dotacji następuje na zasadach analogicznych jak w § 18 lit. A bądź § 18 lit. B.

§ 20. Zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstwa w zakresie środków obrotowych przekraczających pokrycie ustalone w §§ 18 i 19 następuje z bankowych kredytów obrotowych, a w szczególności:

- a) normatywnego,
b) przejściowego,
c) inkasowego,
d) sezonowego.

§ 21. Kredyt normatywny jest udzielany:

- a) w przypadkach określonych w § 18,
- b) na potrzeby przedsiębiorstw w zakresie normatywów środków obrotowych do czasu uzyskania dołacji z budżetu centralnego, o której mowa w §§ 18 i 19.

§ 22. Kredyt przejściowy udzielany jest na czasowe potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie środków obrotowych, a w szczególności:

A) na przemijające potrzeby przedsiębiorstw, spowodowane trudnościami finansowymi powstałymi w okresie planowanym z przyczyn od niego niezależnych,

B) w związku z działalnością przedsiębiorstw w zakresie własnych inwestycji i kapitalnych remontów:

- a) na pokrycie nakładów związanych z robotami kapitalnymi (inwestycjami, kapitalnymi remontami) prowadzonymi sposobem gospodarczym do czasu uzyskania w obowiązujących terminach refundacji ze środków planu inwestycyjnego lub planu kapitalnych remontów,
 - b) na poczet przyszłej akumulacji amortyzacji:
- 1) do wysokości rocznej części planowanej amortyzacji przeznaczonej na kapitalne remonty z potrąceniem już zakumulowanej kwoty w przypadku, gdy bieżąca akumulacja odpisów amortyzacyjnych na „rachunkach kapitalnych remontów” nie zabezpiecza możliwości wykonania kapitalnych remontów we właściwym czasie,
 - 2) do wysokości części rocznej planowanej amortyzacji przeznaczonej (stosownie do planu sfinansowania inwestycji) na sfinansowanie inwestycji przedsiębiorstwa ze środków bezzwrotnych po potrąceniu kwot zakumulowanych na ewidencyjnym rachunku inwestycyjnym przedsiębiorstwa — w przypadku, gdy dokonana na ewidencyjnym rachunku inwestycyjnym przedsiębiorstwa akumulacja nie zabezpiecza możliwości wykonania inwestycji we właściwym terminie, środki zaś będące do dyspozycji przedsiębiorstwa z dotacji budżetowej bądź z rachunku scentralizowanej amortyzacji zostały już przez to przedsiębiorstwo wyczerpane,
 - 3) przypadki, w których na sfinansowanie kapitalnych remontów udzielane są kredyty antycypacyjne na poczet akumulacji amortyzacji następnego roku, określa instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego dla sporządzenia planów remontowych na rok 1951.

§ 23. Kredyt inkasowy jest udzielany na upłynienie należności przedsiębiorstwa, wynikających z faktur składanych do inkasa bankowego lub z innych dokumentów, oraz na upłynienie należności od jednostek budżetowych. Bank może odmówić udzielenia kredytu inkasowego na faktury złożone przez przedsiębiorstwo do inkasa, jeśli wystawienie i złożenie nastąpiło po upływie obowiązującego terminu. Odrębne przepisy ustalą przypadki, w których bank odmawia udzielenia kredytu inkasowego z powodu naruszenia przez przedsiębiorstwo zasad dyscypliny finansowej.

§ 24. Kredyt sezonowy jest udzielany na zapasy materiałów budowlanych w związku z sezonowymi warunkami ich przewozu lub nabycia.

§ 25. Warunki udzielania kredytów bankowych terminy spłaty regulują odrębne przepisy.

Nie spłacone w terminach płatności kredyty podlegają pokryciu przez bank w ciężar rachunku operacyjnego przedsiębiorstwa. W przypadku braku pokrycia na

rachunku operacyjnym kredyty stają się przeterminowanymi i podlegają spłacie z przyszłych wpływów na rachunek operacyjny, o czym bank zawiadamia przedsiębiorstwo i jego władze nadrzędne.

VI. Amortyzacja, finansowanie robót kapitalnych.

§ 26. Przedsiębiorstwa (zjednoczenia wytwórcze), jak również oddziały (rejonowe kierownictwa robót, zespoły budów itp.), działające na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, zobowiązane są do dnia 22 każdego miesiąca odprowadzić na właściwe rachunki 1/12 część rocznej amortyzacji majątku trwałego, przewidzianej w planie finansowym. W szczególności na rachunek kapitalnych remontów przelewana jest ta część planowanej rocznej amortyzacji, która stosownie do pkt 2 i 3 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym na rok 1951 (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 129) została przeznaczona na sfinansowanie nakładów na kapitalne remonty, na ewidencyjny zaś rachunek inwestycji przelewana jest pozostała część planowanej rocznej amortyzacji. Wpłaty miesięczne podlegają rozliczeniu na podstawie zamknięć rachunkowych.

§ 27. Źródłem sfinansowania kapitalnych remontów są sumy akumulowane na rachunku kapitalnych remontów stosownie do przepisów § 26 wraz z sumami pochodzącymi z ewentualnie udzielonych kredytów antycypacyjnych określonych w § 22 jak również sumy przelane na ten rachunek w drodze redystrybucji z rachunku kapitalnych remontów innych przedsiębiorstw (zjednoczeń wytwórczych) lub oddziałów (rejonowych kierownictw robót, zespołów budów itp.).

Środki finansowe zakumulowane na rachunku kapitalnych remontów nie wykorzystane do końca 1951 r. pozostają do dyspozycji przedsiębiorstwa w następnym roku.

§ 28. Źródłem sfinansowania inwestycji są:

- a) część planowanej rocznej amortyzacji przelewana na ewidencyjny rachunek inwestycji stosownie do § 26,
- b) dotacja z budżetu centralnego,
- c) środki własne w przypadkach dopuszczonych odrębnymi przepisami.

§ 29. Przy ustalaniu źródeł finansowania inwestycji dla poszczególnych przedsiębiorstw uwzględniane będą w pierwszej kolejności środki przez nie wygospodarowane. W związku z tym amortyzacja w części przeznaczonej na sfinansowanie inwestycji służyć będzie na cele inwestycyjne przedsiębiorstwa, które ją akumuluje, a dopiero nadwyżka tej części amortyzacji ponad ustalone w planie inwestycyjnym potrzeby tego przedsiębiorstwa może być przeznaczona na cele ogólne planu inwestycyjnego. Na te cele przeznaczają się całość części funduszu amortyzacyjnego przeznaczonej na inwestycje, jeżeli przedsiębiorstwo nie jest w danym roku w ogóle objęte planem inwestycyjnym.

VII. Stosunki między generalnym wykonawcą, podwykonawcą i zlecciodawcą.

§ 30. W przypadkach, gdy jednostka działająca na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego zawarła umowę ze zlecciodawcą w charakterze generalnego wykonawcy w rozumieniu § 37 instrukcji Nr 21 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego dla sporządzenia planu inwestycyjnego

na rok 1951, obowiązują następujące zasady rozrachunku finansowego między zleceniodawcą, generalnym wykonawcą i podwykonawcą:

- a) Umowa między zleceniodawcą a generalnym wykonawcą obejmuje całość robót budowlano-montażowych, które mają być wykonane na danym placu budowy. W zasadniczej umowie lub w jej uzupełnieniu (umowie dodatkowej) należy wymienić rodzaj i wartość robót, które generalny wykonawca zleci lub może zlecić do wykonania podwykonawcom. Na te ostatnie roboty umowy są zawierane przez generalnego wykonawcę i podwykonawców w ramach pokrycia finansowego, przewidzianego w umowie lub jej uzupełnieniu.
- b) Rachunki przejściowe i ostateczne wystawiane są na zleceniodawcę i podawane do inkasa wyłącznie przez generalnego wykonawcę, zarówno w zakresie robót wykonywanych przez niego bezpośrednio jak i w zakresie robót wykonywanych przez podwykonawców. Rozrachunek między generalnym wykonawcą a podwykonawcą przeprowadzany jest na podstawie rachunków wystawianych i podawanych na inkaso przez podwykonawcę na generalnego wykonawcę. Rachunki te pokrywane są ze środków obrotowych generalnego wykonawcy.
- c) Zaliczkę, o której mowa w § 17 niniejszego zarządzenia, pobiera od zleceniodawcy generalny wykonawca co do wszystkich robót objętych umową generalną. Z zaliczki tej generalny wykonawca przelewa odpowiednie kwoty na rachunek podwykonawców, stosownie do umów z nimi zawieranych. Z tytułu tych ostatnich zaliczek podwykonawca rozlicza się z generalnym wykonawcą, z tytułu zaś całości zaliczki otrzymanej od zleceniodawcy generalny wykonawca — ze zleceniodawcą.
- d) Rozliczenie między generalnym wykonawcą i podwykonawcą za ewentualne wzajemne usługi, jak udostępnienie dróg, magazynów, pomieszczeń biurowych, siły i światła, środków transportowych itp., następuje na podstawie odrębnie

składanych rachunków. Rozliczenia za te usługi nie wpływają na wysokość zobowiązań zleceniodawcy z tytułu wykonywanych robót.

VIII. Oddziały wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 31. Właściwi ministrowie określają, które z podległych im przedsiębiorstw i zakładów (z wyjątkiem przedsiębiorstw budowlanych i montażowych), działające na zasadzie pełnego lub wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego, będą obowiązane zorganizować oddziały wykonawstwa inwestycyjnego, działające na zasadzie wewnętrznego pełnego rozrachunku gospodarczego.

Zarządzenie Ministra Finansów, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, określi organizację finansową i system finansowy oddziałów wykonawstwa inwestycyjnego na rok 1951, a zarządzenia właściwych ministrów określą szczegółowe zasady działalności tych oddziałów.

IX. Przepisy końcowe.

§ 32. Bankami finansującymi działalność eksploatacyjną i inwestycyjną jednostek objętych niniejszym zarządzeniem są stosownie do ich zakresu działania — Bank Inwestycyjny bądź inny bank zgodnie z przepisami dekretu o reformie bankowej.

§ 33. Właściwi ministrowie ustalają, które z jednostek objętych niniejszym zarządzeniem będą:

- a) inwestorami naczelnymi,
- b) inwestorami głównymi,
- c) inwestorami bezpośrednimi.

§ 34. W oparciu o niniejsze zarządzenie wydane zostaną przez właściwych ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów zarządzenia szczegółowe dla przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego, podległych poszczególnym ministrom.

§ 35. Organizacja finansowa i system finansowy Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych zostaną uregulowane odrębnie.

§ 36. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: w z. E. Droźniak